

HØRINGSNOTAT FORSLAG TIL ENDRINGER I POSTFORSKRIFTEN

1. Innledning

Samferdselsdepartementet sendte 22. november 2022 på høring forslag om endringer i postforskriften av 18. september 2015. Forslag til endringer gjaldt bestemmelsene om ikke-leverbare postsendinger i § 6 og om erstatning for tap, skade eller forsinkelse av registrert postsending i § 9. Forskriftsbestemmelsene er gitt i medhold av lov om posttjenester (postloven)¹, som implementerer direktiv 97/67/EF («postdirektivet») i norsk rett.² Forslagene til endringer i postforskriften §§ 6 og 9 trådte ikke i kraft etter høringen.

Bakgrunnen for de foreslåtte endringene var at departementet mottok tilbakemelding fra aktører i markedet om at postforskriften § 6 er vanskelig å oppfylle i praksis. Dette gjelder spesielt fristene for oppbevaring. Videre har departementet mottatt tilbakemelding fra aktører på at beløpsbegrensningene i forskriftens § 9 er for høye. Disse pliktene er i mindre grad harmonisert med vegfraktloven, noe som gjør det vanskelig for aktører som har operert innenfor begge regelverkene å tilpasse sin virksomhet. Hensynet bak forslagene var å gjøre det lettere for aktørene i markedet å oppfylle oppbevaringsfristene. Et annet mål var å ivareta hensynene som aktørene mener fungerer godt etter vegfraktlovens regler ved å utforme erstatningsbegrensningene i postforskriften likt med tilsvarende regler i vegfraktloven der avsender er næringsdrivende.

Bestemmelsene om ikke-leverbare postsendinger og erstatning for tap, skade eller forsinkelse av registrert postsending gjelder for tilbydere av posttjenester, jf. postloven § 4 nr. 7.

Høringsfristen gikk ut 2. januar 2023. Posten Bring AS (heretter Posten), NHO Logistikk og Transport samt Nasjonal kommunikasjonsmyndighet ga høringssvar med merknader. Basert på høringssvarene har departementet besluttet å legge frem reviderte forslag til endring av de nevnte forskriftsbestemmelsene.

Dette høringsnotatet bygger i stor grad på høringsnotatet som ble sendt på høring i november 2022, med mindre endringer. Departementet ber særlig om høringsinstansenes syn på forslaget om endring av oppbevaringsfristen i § 6, herunder om aktørene mener de vil kunne spore opp rette mottaker/avsender innen tre måneder. Departementet har i dette notatet fjernet tidligere forslag om en lengre oppbevaringstid for sendinger med særlig affeksjonsverdi. Et slikt vurderingstema anses å bli for skjønnsmessig til å fungere godt i praksis.

Departementet foreslår videre å dele opp postforskriften § 9 i to bestemmelser, §§ 9 a og 9b, henholdsvis for der avsender er forbruker og der avsender er næringsdrivende. Departementet ber aktørene gi tilbakemelding om sitt syn på den foreslåtte oppdelingen av

¹ Lov 4. september 2015 nr. 91 om posttjenester (postloven) §§ 27-29

² Slik endret ved 02/39/EF (andre postdirektiv) og 2008/6/EF (tredje postdirektiv)

bestemmelsen. Vi ber særlig om tilbakemelding på de foreslåtte erstatningsbeløpene.

Departementet foreslår med dette å endre postforskriften §§ 6 og 9 som angitt i dette høringsnotatet for å legge til rette for utviklingen i markedet og fremtidsrettede posttjenester i samsvar med postlovens formål, jf. § 1.

Frist for å sende inn hørings svar er **7. november 2023**. Vi ber om at høringsuttalelsen blir sendt elektronisk ved bruk av den digitale løsningen for høringsuttalelser, se detaljer om dette i høringsbrevet.

2. Bakgrunnen for endringen

2.1 Oppbevaringsfrist for ikke-leverbar postsending – postforskriften § 6

Postloven § 27 oppstiller særskilte krav til behandlingen av såkalt «ikke-leverbar postsending». Dette er postsending som verken kan formidles til mottaker eller avsender, og som tilbyder av posttjenester plikter å håndtere på en forsvarlig måte.

Etter postloven § 27 fjerde ledd kan ikke-leverbare postsendinger åpnes av tilbyder med godkjent system. Dersom tilbyder ikke finner avsender eller mottaker ved å åpne postsendingen, skal godkjent tilbyder i henhold til postforskriften § 6 oppbevare den ikke-leverbare postsendingen i seks og tolv måneder for henholdsvis uregistrerte og registrerte postsendinger. Formålet bak oppbevaringsfristene er å sikre at tilbyder av posttjeneste får tilstrekkelig tid til å lokalisere rettmessig avsender/mottaker. Mottaker må på sin side ha anledning til å etterspørre den.³

Postmarkedet har gjennomgått store endringer og vekst, særlig i markedet for lettgods, blant annet gjennom økt netthandel. Departementet mener at hensynet til hvor lenge brukerne har krav på oppbevaring av ikke-leverbar postsending, må ses opp imot hensynet til tilbyders lagringskapasitet. En oppbevaringstid på seks og tolv måneder krever stor lagringskapasitet, særlig for pakker. Dette er lagringskapasitet som få i markedet besitter i dag, og plikten oppleves derfor som tyngende av markedsaktørene. Eksempelvis har PostNord på grunnlag av utfordringer knyttet til lagringskapasitet søkt om og fått innvilget dispensasjon fra oppbevaringskravet fra Nasjonal kommunikasjonsmyndighet.

Samtidig opererer dagens pakkemarked med bedre utviklede metoder for elektronisk loggføring og sporing, samt enklere og raskere kontakt mellom avsender, mottaker og kundeservice hos tilbyderen, enn det som var tilfellet ved vedtakelsen av forskriften. Digital utvikling og ny teknologi gjør det dermed enklere å lokalisere postsendinger i dag enn tidligere, slik at oppbevaringsfristen ikke nødvendigvis trenger å være like lang for at mottaker/avsender skal kunne lokalisere postsendingen.

Nasjonal kommunikasjonsmyndighet kan med hjemmel i postloven § 27 tredje ledd også stille krav til elektronisk loggføring og detaljerte beskrivelser av rutiner og prosedyrer (eksempelvis om åpning av postsendinger og salg/destruksjon av disse) ved godkjenning

³ Se uttalelser i postlovens forarbeider, Prop. 109 L (2014-2015) s. 75 flg.

av tilbyders systemer. Dersom tilbyder ikke har mulighet til å oppfylle kravene, skal tilbyder kunne overlate postsendingen til en annen tilbyder, jf. postloven § 27 fjerde og femte ledd. Departementet vurderer derfor at hensynet til forsvarlig behandling av ikke-leverbare postsendinger kan oppfylles bedre gjennom strengere krav til selve oppbevaringen enn ved svært lange oppbevaringsfrister.

Departementet viser videre til at flere ikke-leverbare postsendinger er forbruks- og handelsvarer fra nettbutikker. I tilfeller der mottaker er forbruker, innebærer forbrukerkjøpslovens regler at mottaker har rett på erstatning/ny vare, og vedkommende har derfor mindre behov for å etterlyse postsendingen.⁴ Fraktbetaler (ofte avsender) har på sin side krav på erstatning etter postloven, jf. postloven § 28. Hverken mottaker eller avsender har dermed noe insentiv til å etterspørre postsendingen i disse tilfellene. Oppbevaringstidens lengde kan dermed synes svært lang, sett i lys av at formålet er å sikre at brukere av posttjeneste får tilstrekkelig tid til å etterspørre postsendingen og at tilbyder slik finner rettmessig avsender/mottaker. Enkelte bransjeaktører, som PostNord AS, oppbevarer sendinger i tre til seks måneder, og tilbakemeldingen fra aktørene så langt er at dette synes å fungere godt.

Departementet vurderer det også som hensiktsmessig å tilpasse regelverket til reguleringen i øvrige nordiske land, slik at forsendelser som går over landegrensene behandles mest mulig likt. I Sverige omfatter ordningen for ikke-leverbare postsendinger kun brevpost, se bestemmelse om «obeställbare postsendinger» i svensk postlag 12 §. «Tillståndsmyndigheten» har ansvaret for å åpne brevpost for å lokalisere mottaker eller avsender, og ifølge Post- och telestyrelsen i Sverige opereres det med en lagringstid på to måneder. Håndteringen av ikke-leverbare pakker er ikke regulert særskilt i svensk rett, men følger tilbyderens egne rutiner.

I Danmark reguleres ikke-leverbare postsendinger nokså likt som i Norge, men det opereres med vesentlig kortere frister på to og tre måneder, se om «uanbringelige postsendinger» i dansk postlov § 12 stk. 2, jf. Bekendtgørelse 24. juni 2011 nr. 727 om postbefordring og postvirksomheder. Bortkomne postsendinger utlyses i Statstidende⁵ innen én måned og oppbevares av tilbyder selv. Tilsvarende regler finnes også i Finland.

På bakgrunn av forordning (EU) 2018/644 om pakkeleveringstjenester over landegrensene (pakkepostforordningen), som skal inntas i norsk rett i tråd med EØS-avtalen, foreslås det en økning av vektgrensen for lettgoods til 31,5 kg. Ved en inkurie ble dette ikke foreslått ved forrige høring.

For å tydeliggjøre hvilke postsendinger som skal ha et særskilt vern, foreslår departementet å gjøre enkelte språklige endringer. Departementet foreslår å endre bestemmelsen fra regulering av «uregistrerte» og «registrerte» postsendinger, til å benytte begrepene «brevpost inntil 2 kg» og «lettgoods inntil 31,5 kg». Sistnevnte kategorier er ikke nødvendigvis sammenfallende med tidligere begrepsbruk, ettersom for eksempel brevpost

⁴ Se lov 21. juni 2002 nr. 34 om forbrukerkjøp (forbrukerkjøpsloven), særlig kapittel 5

⁵ Statstidende utgis av Civilstyrelsen i Danmark (underlagt Justisministeriet) og inneholder meddelelser med rettsvirkning for borgere, virksomheter og myndigheter

kan være både registrert og uregistrert. Departementet viser ellers også til at det tidligere anvendte begrepet «registrerte postsendinger» skal forstås vidt.⁶

Departementet foreslo i høringsnotat av 22. november 2022 en lengre oppbevaringsfrist (seks måneder) for brevpost inntil 2 kg enn for lettgoods inntil 20 kg (31,5 kg foreslått i dette notatet). Posten uttrykte i sitt høringsinnspill av 2. januar 2023 at oppbevaringstiden for brevpost bør være tre måneder, blant annet fordi brev sjelden etterlyses etter at det har gått mer enn tre måneder og fordi dette er mer i tråd med rettstilstanden i Sverige og Danmark, som opererer med oppbevaringsfrist på henholdsvis to og tre måneder. Departementet har tatt Postens argumenter til etterretning, og er enig i at det vil være mer hensiktsmessig at en tre måneders frist gjelder for alle sendinger.

Videre vektlegger departementet at større postsendinger (mellom 20 og 31,5 kg) kan være mer tyngende for tilbyderne å lagre i lang tid dersom de har et større volum. En oppbevaringsfrist på tre måneder for alle sendinger vil lette denne byrden for tilbyderne.

Oppsummert foreslår departementet en kortere oppbevaringsfrist enn det som gjelder i dag. Det foreslås at oppbevaring settes til minimum tre måneder for brevpost inntil 2 kg og lettgoods inntil 31,5 kg. Det foreslås som nevnt også enkelte språklige endringer.

2.2 Erstatning – postforskriften § 9

Tilbyder av posttjeneste skal etter postloven § 28 betale erstatning for registrert postsending som skades eller går tapt i tiden fra innlevering til utlevering. I henhold til postforskriften § 9 skal erstatningen tilsvare postsendingens økonomiske verdi. Erstatningsbeløpet begrenses oppad til 1 000 kr for registrert postsending med vekt inntil 2 kg. For registrert postsending inntil 20 kg, er det maksimale beløpet 10 000 kr.

Vegfraktloven⁷ har samme utgangspunkt som postloven når det gjelder tap av sendinger, det vil si at det er pakkens økonomiske verdi som skal legges til grunn. Erstatningsbeløpene begrenses imidlertid ulikt. Etter vegfraktloven § 32 er sendinger innenriks oppad begrenset til 17 SDR⁸ pr kg, som tilsvarer ca. NOK 239 pr kg.⁹ En pakke på 10 kg vil altså gi erstatning opptil 2 390 norske kr. Etter NSAB 2015^{10 11} er speditørens ansvar begrenset til 8,33 SDR pr. kilo bruttovekt.

Postregelverket har dermed en høyere erstatningssum enn det som i dag følger av både

⁶ Se forarbeidene til postloven § 4, Prop 109 L (2014-2015) s. 63 flg.

⁷ Se lov 20. desember 1974 nr. 68 om vegfraktavtaler (vegfraktloven)

⁸ Special Drawing Rights, eller spesielle trekkrettigheter, er et internasjonalt betalingsmiddel skapt av Det internasjonale pengefondet, og har vært i bruk siden 1969. Verdien av én SDR beregnes som et veid gjennomsnitt av verdien på fem utvalgte valutaer: amerikansk dollar, euro, kinesisk yuan, japansk yen og britiske pund.

⁹ Pr. 22. august 2023 utgjør 1 SDR = NOK 14,06

¹⁰ Se NSAB 2015 § 21

¹¹ NSAB (Nordisk Speditørforbunds Alminnelige Bestemmelser) er en avtale forhandlet frem av Danmark, Finland, Norge og Sverige. Avtalen trådte i kraft 1. januar 2016, og redegjør for speditørens og oppdragsgiverens rettigheter og plikter, herunder speditørens ansvar etter enhver tid gjeldende transportrettslige konvensjoner

vegfraktloven og NSAB 2015. Det foreslås derfor å tilpasse postforskriften slik at det blir enklere for tilbydere som opererer etter begge regelverkene.

Behovet for vern må videre ses i lys av endrede markedsforhold. I tilfeller hvor avsender er næringsdrivende og mottaker er forbruker, bærer avsender risikoen for tingen frem til overtakelse, jf. forbrukerkjøpsloven¹² § 14, jf. § 7. I tilfeller der mottaker er forbruker, er mottaker altså sikret gjennom bestemmelser i forbrukerlovgevingen, ved at mottaker har rett på erstatning eller ny vare fra avsender. Avsender, som i disse tilfellene er næringsdrivende, kan fremforhandle eventuelle forsikringsbestemmelser og/eller høyere erstatningsnivå i sine avtaler med tilbyder. Slik vil både avsender og mottaker være sikret gode erstatningsmuligheter, på tross av lavere beløpsbegrensning enn det som følger av dagens forskriftsbestemmelser. I praksis vil dette heller ikke behandles annerledes enn i dag. Så vidt departementet forstår er det slik erstatningsspørsmålene i stor grad løses i dag, og det er en løsning som fungerer bra i praksis.

I tilfeller der avsender er forbruker, vil det imidlertid etter departementets syn likevel være et behov for vern gjennom høyere erstatningsbeløp. Dette gjelder også formidling mellom to forbrukere som avsender/mottaker som følge av en kjøpsavtale, hvor kjøpsloven¹³ regulerer forholdet, jf. kjl. § 13, jf. § 7. Her vil risikoen for skader på gjenstanden gå over på mottaker allerede ved overlevering til tilbyder, og mottaker er ikke beskyttet av forbrukerkjøpslovgivningen. I disse tilfeller antar departementet derfor at det likevel er et behov for høyere erstatningssummer enn det som ellers gjelder innenfor vegfraktområdet, og det foreslås en særskilt regulering av slike tilfeller.

På bakgrunn av ovennevnte, foreslår departementet at dagens nivå på erstatningsbegrensningene etter postforskriften § 9 kun skal gjelde i tilfeller der avsender er forbruker, og foreslås inntatt i en ny § 9 a. Der avsender er næringsdrivende, foreslås det andre erstatningsbegrensninger i form av en ny § 9 b.

Departementet viser for øvrig til postloven § 28, jf. postforskriften § 9 siste ledd, om at tilbyder kan fastsette høyere erstatningsnivå enn det som følger av bestemmelsen. Etter forarbeidene¹⁴ vil muligheten for å avtale høyere erstatningsbeløp være en del av konkurransen i markedet. Konkurransen om best mulige erstatningsvilkår vil videre være til gunst for brukerne. Departementet foreslår å beholde muligheten til å fastsette høyere erstatningsnivå enn det som følger av bestemmelsene.

3. Forholdet til postdirektivet

Departementet har vurdert endringene som foreslås opp mot rammene som oppstilles i direktiv 97/67/EF («postdirektivet»)¹⁵. Her stilles det minimumskrav til medlemslandene som særlig regulerer leveringspliktig tilbyders plikter og rettigheter. Direktivet gir også anledning til å stille krav til virksomheter som ikke har leveringsplikt. Av hensyn til kravene om

¹² Lov 21. juni 2002 nr. 34 om forbrukerkjøp (forbrukerkjøpsloven)

¹³ Lov 13. mai 1988 nr. 27 om kjøp (kjøpsloven)

¹⁴ Prop. 109 L (2014-2015) s.77

¹⁵ Slik endret ved 02/39/EF (andre postdirektiv) og 2008/6/EF (tredje postdirektiv)

minimumsregulering og forholdsmessighet, ønsker departementet imidlertid ikke å stille disse for strengt.

Rett til erstatning reguleres av postdirektivet artikkel 19. Etter denne er det opp til medlemsstatene selv å vedta rettsregler som sikrer at «procedures enable disputes to be settled fairly and promptly with provision, where warranted, for a system of reimbursement and/or compensation». Postdirektivet legger dermed ingen føringer på erstatningens størrelse.

Hensynet bak erstatningsbestemmelsene er å sikre et system for erstatning som er rettferdig og kan avgjøres innen rimelig tid. Dette er løst noe forskjellig i våre nabolands lovgivning. I Sverige og Danmark er direktivet implementert uten fastsatt maksimumsbeløp, slik at det er opp til tilbyderne selv å avtale erstatningsvilkår. Finland har, i likhet med Norge, regulert erstatningens størrelse oppad. Denne er imidlertid vesentlig lavere enn det som i dag gjelder etter norsk rett.¹⁶

4. Økonomiske og administrative konsekvenser

Endringene som foreslås her vil i hovedsak ha positive effekter for tilbyderne i markedet, og vil i stor grad forskriftsfeste praksis slik den er i dag. Praksis viser at markedet i stor grad har rettet seg etter vegfraktloven. Endringene som nå foreslås presiserer når postloven med forskrift kommer til anvendelse. Når det gjelder endringen knyttet til ikke-leverbare postsendinger, viser departementet til at det kan være tyngende for tilbyderne å etterleve kravene til oppbevaringstid etter forskriften. Lang oppbevaringstid synes heller ikke nødvendig ut fra brukernes behov. Endringen vil derfor medføre en reduksjon av kostnader til lagring sammenlignet med dagens forskriftsbestemmelser. Samtidig vil det å beholde lagringsfrist av et visst omfang gi tilbyderne incentiver til å utarbeide gode metoder for å lokalisere avsender/mottaker, slik at oppbevaringstiden blir så kort som mulig.

Endringer i erstatningsbestemmelsene vil videre kunne ha økonomisk betydning både for tilbyder og forbruker. Slik postforskriften lyder i dag, vil typiske nettbutikker få utbetalt større summer i erstatning enn det som gjøres i praksis etter vegfraktloven. Dette vil i neste omgang kunne medføre økt porto for brukerne, inkludert forbrukere. Endringene som foreslås vil kunne forhindre økning i kostnadene ved forsendelse.

Dersom erstatningsbestemmelsen begrenses til kun å gjelde forbrukerforhold, innebærer dette samtidig at næringsdrivende, herunder små- og mellomstore bedrifter, vil ha rett på en noe lavere total erstatningssum enn før endringen. Departementet viser imidlertid her til at utgangspunktet likevel skal være pakkens økonomiske verdi. Det må også kunne stilles større forventninger til næringsdrivendes muligheter til å fremforhandle erstatningsvilkår enn til forbrukere.

¹⁶ Beløpene etter den finske postloven varierer fra 25 EURO til 340 EURO. Det vil si at høyeste erstatningsbeløp på 340 EURO tilsvarer ca. 3 920 NOK (pr. 23. august 2023). Jf. § 51 i den finske postloven (415/2011). Dette er et betydelig lavere maksbeløp enn hva som følger norsk postlov for sendinger over 2 kg.

5. Forslag til endringer i postforskriften

Hjemmel: lov 4. september 2015 nr. 91 om posttjenester (postloven) §§ 27 og 28, jf. forskrift 10. januar nr. 33 om delegering av myndighet etter postloven pkt. 1 og 3, jf. også EØS-avtalens vedlegg XI nummer 5d (europaparlaments- og rådsdirektiv 97/67/EF).

I forskrift om post (postforskriften) av 18. september 2015 nr. 1063 foreslås følgende endringer:

§ 6 skal lyde:

§ 6 *Oppbevaring av ikke-leverbar postsending*

Tilbydere med godkjent system for forsvarlig behandling av ikke-leverbar postsending etter postloven § 27 tredje ledd skal oppbevare *brevpost inntil 2 kg og lettgods inntil 31,5 kg i minst tre måneder.*

Tilbydere med godkjent system kan selge ikke-leverbar postsending etter utløp av tidsfristene i første ledd. Nettoutbyttet av salget skal utbetales til den som melder seg innen ett år etter at salget har funnet sted og godtgjør å ha krav på beløpet.

Postsending som ikke har salgsverdi eller av andre grunner ikke bør legges ut for salg etter annet ledd kan tilintetgjøres.

Ny § 9 a skal lyde:

§ 9 a Erstatning for tap, skade eller forsinkelse av registrert postsending *for forbruker*

Dersom avsender er forbruker, skal tilbyderen betale erstatning etter postloven § 28 for den registrerte postsendingens økonomiske verdi ved tap eller skade. Erstatningen regnes etter postsendingens verdi på stedet og tiden for innlevering. Ved delvis tap eller skade skal en forholdsmessig andel erstattes. Tilbyderen skal også betale erstatning for portokostnadene ved tap eller skade.

Erstatningsbeløpet ved fullstendig tap eller skade eller delvis tap eller skade *etter første ledd* begrenses oppad til:

1. kr 1 000 for registrert postsending med vekt inntil 2 kg
2. kr 10 000 for registrert postsending inntil 31,5 kg.

Dersom avsender er forbruker, skal tilbyderen ved forsinkelse betale erstatning for portokostnadene når det er betalt et særlig vederlag for at postsendingen skal komme raskt frem, eller for at den skal komme frem til særskilt avtalt leveringstidspunkt eller leveringsperiode. Ved vesentlig forsinkelse skal postsendingen anses tapt og tilbyderen skal erstatte postsendingens økonomiske verdi etter første ledd.

Tilbyderen kan fastsette høyere erstatningsnivå enn det som følger av *bestemmelsen her*.

Ny § 9 b skal lyde:

§ 9 b Erstatning for tap, skade eller forsinkelse av registrert postsending for næringsdrivende

Dersom avsender er næringsdrivende, skal erstatning for registrert postsending regnes etter postsendingens verdi på stedet og tiden for innlevering. Ved fullstendig tap eller skade eller delvis tap eller skade begrenses erstatningsbeløpet oppad til 17 SDR for hvert kilogram av den tapte registrerte postsendingens bruttovekt.

Ved oppgjør i norske kroner legges til grunn den omregningskurs som gjelder på oppgjørsdagen.

Godtgjøres det at skade er lidt som følge av forsinket utlevering, plikter tilbyder å erstatte skaden, likevel ikke utover portokostnaden.

Ved skade på postsendingen skal tilbyder erstatte verdiforringelsen regnet på grunnlag av postsendingens verdi etter første ledd. Tilbyderen skal også betale erstatning for portokostnadene ved tap eller skade.

Tilbyderen kan fastsette høyere erstatningsnivå enn det som følger av bestemmelsen her.

6. Merknader til de enkelte bestemmelsene

Til § 6 Oppbevaring av ikke-leverbar postsending

Hensynet bak bestemmelsen er å sikre forsvarlig oppbevaring av ikke-leverbare postsendinger. I første ledd oppstilles en oppbevaringsfrist på minst tre måneder for brevpost og lettgoods. Det skilles ikke mellom uregistrerte og registrerte postsendinger.

Til § 9 a Erstatning for tap, skade eller forsinkelse av registrert postsending der avsender er forbruker

Bestemmelsen oppstiller en særregulering av erstatning i tilfeller der avsender er forbruker. I første ledd oppstilles hovedregelen om at det er postsendingens økonomiske verdi ved tap eller skade som ligger til grunn for erstatningsutmålingen.

Etter annet ledd sikres avsender et minimumsnivå av erstatning for forbrukere, samtidig som det gir tilbyder forutberegnelighet rundt erstatningens størrelse. For definisjon av forbruker og forbrukerkjøp, legger departementet til grunn alminnelig forståelse etter forbrukerkjøpslovgivningen, jf. lov 21. juni 2002 nr. 34 om forbrukerkjøp § 1 (2).

Det er forholdet mellom avsender og tilbyder ved kjøp av posttjeneste som er avgjørende for om avsender er en forbruker i postforskriftens forstand.

Til § 9 b Erstatning for tap, skade eller forsinkelse av registrert postsending der avsender er næringsdrivende

Med næringsdrivende menes enhver som opptrer i næringsvirksomhet.

Der avsender er næringsdrivende, er det andre hensyn som gjør seg gjeldende enn der avsender er forbruker, som viser behovet for en egen bestemmelse her.

I praksis viser det seg at næringsdrivende i postmarkedet benytter vegfraktloven når det gjelder erstatning, og næringen har uttrykt at dette fungerer godt. Den foreslåtte bestemmelsen er bygget opp med vegfraktloven som utgangspunkt.